

Odwołanie od postanowienia Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 4 grudnia 2013 r. w sprawie T-438/10, Forgital Italy SpA przeciwko Radzie Unii Europejskiej, wniesione w dniu 18 lutego 2014 r. przez Forgital Italy SpA

(Sprawa C-84/14 P)

(2014/C 129/17)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Forgital Italy SpA (przedstawiciele: R. Mastroianni, V. Turinetti di Priero, avvocati)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia z dnia 4 grudnia 2013 r., w którym Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę w sprawie T-438/10 mającą na celu uzyskanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 566/2010 z dnia 29 czerwca 2010 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1255/96 zawieszające czasowo cła autonomiczne Wspólnej taryfy celnej na niektóre produkty przemysłowe, rolne i rybne (Dz.U. L 163, s. 4), w zakresie, w jakim dokonuje modyfikacji opisów pewnych towarów, na które cła autonomiczne Wspólnej taryfy celnej zostały zawieszane;
- skierowanie sprawy T-438/10 zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Rady i Komisji kosztami niniejszego postępowania, a także obciążenie Rady i Komisji kosztami dotyczącymi sprawy T-438/10.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 113 regulaminu postępowania przez Sądem, naruszenie prawa do skutecznego środka prawnego, o którym mowa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, naruszenie ogólnej zasady skutecznej ochrony sądowej praw i naruszenie prawa do obrony. Jej zdaniem Sąd naruszył prawo, ponieważ podniósł z urzędu kwestię niedopuszczalności skargi złożonej przez skarżącą w sprawie T-438/10 bez przedstawienia podstaw faktycznych i prawnych, na których miałyby być oparte taki zarzut i bez umożliwienia stronom zajęcia stanowiska w tym względzie, czego wymaga art. 113 regulaminu postępowania przed Sądem. W tym kontekście nieistotna jest okoliczność, że Sąd skierował do stron pytanie dotyczące znaczenia dla sprawy T-438/10 swojego postanowienia z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie T-551/11 BSI przeciwko Radzie, ponieważ wbrew twierdzeniom Sądu strony nie miały obowiązku wywnioskować na tej podstawie, że Sąd rozważy możliwość podniesienia z urzędu zarzutu niedopuszczalności.

Po drugie zdaniem strony wnoszącej odwołanie Sąd dokonał naruszenia prawa, które to naruszenie dotyczy wykładni art. 263 akapit czwarty ostatnie zdanie TFUE w związku z ogólną zasadą skutecznej ochrony sądowej, o której mowa w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Rozporządzenie Rady (UE) nr 566/2010 z dnia 29 czerwca 2010 r. według strony wnoszącej odwołanie nie stanowi aktu prawnego obejmującego środki wykonawcze.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 11 grudnia 2013 r. w sprawie T-116/11 European Medical Association przeciwko Komisji Europejskiej., wniesione w dniu 28 lutego 2014 r. przez European Medical Association Asbl (EMA)

(Sprawa C-100/14 P)

(2014/C 129/18)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Medical Association Asbl (EMA) (przedstawiciele: A. Franchi, L. Picciano, G. Gangemi, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sadu Unii Europejskiej z dnia 11 grudnia 2013 r. i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania.
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

EMA zaskarżyła do Trybunału Sprawiedliwości wyrok z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie T-116/11, w części, w której Sąd oddalił skargę EMA wniesioną na podstawie art. 268, 272 i 340 TFUE i mającą na celu uzyskanie zwrotu kosztów dotyczących personelu w ramach umów 507760 Dicoems i 507126 Cocoon.

Na poparcie odwołania EMA podniosła następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy. Błędna interpretacja postanowień umowy i przepisów prawa oraz oczywisty błąd w ocenie środków dowodowych.

EMA twierdzi, że wyrok zawiera błędną interpretację postanowień umowy i mających zastosowanie przepisów prawa oraz oczywisty błąd w ocenie środków dowodowych, ponieważ stwierdzono w nim, iż Komisja prawidłowo uznała, że koszty naliczone, lecz jeszcze nieopłacone przez EMA nie zostały przez nią poniesione ani zaksięgowane przed dniem wystawienia świadectwa kontroli księgowej w rozumieniu belgijskich przepisów dotyczących księgowości.

Zarzut drugi. Oczywisty błąd w ocenie dowodów i brak uzasadnienia.

EMA twierdzi, że niektóre z motywów wyroku zawierają uchybienia proceduralne, ponieważ brak im uzasadnienia, jest ono niewystarczające lub sprzeczne. Sąd dopuścił się ponadto licznych pominięć lub oczywistych błędów w ocenie dowodów przedstawionych w postępowaniu. Z wyroku wynika, iż Sąd wielokrotnie nie dokonał właściwej oceny dowodów przedstawionych przez EMA, w rzeczywistości nie orzekając w przedmiocie żądań skarżącej opisanych w skardze i w replice. Sąd wielokrotnie bezwarunkowo oparł się na wynikach końcowego sprawozdania z kontroli księgowej sporządzonego na rzecz Komisji w odniesieniu do umów Cocoon i Dicoems, chociaż to właśnie te wyniki były przedmiotem zarzutów EMA zawartych w skardze w pierwszej instancji.

Zarzut trzeci. Błędne zastosowanie zasady dobrej wiary i uczciwej współpracy przy wykonywaniu umowy.

EMA twierdzi, że Sąd błędnie ocenił belgijskie prawo w zakresie stosowania zasady dobrej wiary i uczciwej współpracy przy wykonywaniu umowy. W ramach wdrażania projektów Dicoems i Cocoon Komisja uchybiła swym własnym obowiązkom w zakresie kontroli określonym w art. 11.3.4 ogólnych warunków umów, który to wspomina w szczególności o spoczywającym na Komisji obowiązku nadzorowania prawidłowego wykonania projektu z naukowego, technicznego i finansowego punktu widzenia. Sąd błędnie ocenił, iż Komisja nie naruszyła jej obowiązku kontroli ani żadnego szczególnego postanowienia umowy i w konsekwencji, iż słusznie nakazała natychmiastowe rozwiązanie dwóch umów dotyczących projektów Dicoems i Cocoon, odrzucając ponadto żądanie odszkodowania za szkodę *ex contractu*.

Zarzut czwarty. Naruszenie zasad prawa wspólnotowego.

EMA powołuje się na liczne naruszenia prawa wspólnotowego popełnione przez Sąd w zakresie w szczególności błędnego stosowania zasad proporcjonalności i niedyskryminacji oraz prawa do obrony skarżącej.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2014 r. – Bundesrepublik Deutschland przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-113/14)

(2014/C 129/19)

Język postępowania: niemiecki